

wolkenpak te doorboren met haar gouden lansen. Vondel gaat aan het raam staan, ziet verrukt naar de schaduw van het vliegtuig op de grond. De dichter strekt z'n handen naar het licht en deklameert uit z'n Leeuwendalers:

*Zijt wellekomen herboren stralen
die schemering en duisternis
het hoofd beschaamd doet onderhalen.
Vertoont ons al wat zichtbaar is,
Paleizen, naalden, lanen, stroomen,
en.... wekt.... het....*

Nog juist weet ik z'n arm te vatten, en terwijl ik hem den beroemden luchtzieke-zak toestop, vraag ik:

*„Hoe hijgt ge dus ontsteld? Bedaar wat
[en bekoel
Nu koom en zet u hier wat neder in
[die stoel”*

En met Arend uit Gijsbrecht antwoordt hij:

*„Wat mij op 's herten grond leit,
dat welt me.... naar.... de....”*

De ongesteldheid is spoedig vergeten.

„Nu schep ik lucht.

*De zon schijnt uit de kim in velden en
[landouwen”*

hoor ik hem zeggen.

„Wat is er?” vraagt hij even later, terwijl hij vuur slaat op 'n versch gestopte pijp.

„We hebben 'n paar honderd liter benzine bij ons!” roep ik verschrikt uit.

De piloot werpt ontzet het deurtje naar de cabine open. Doorheen de benzinestank is de fijne geur van varinas tot hem gekomen.

„Die pijp weg!” schreeuwt hij.

Doch Vondel citeert z'n Palamedes:

*„Wat onrust drijft uw geest: wat houdt
uw zinnen wakker?”*

„Die pijp weg,”.... brult Te Roller. „We vliegen direkt allemaal in de lucht.”

„Gij gaat dan heen naar vader Abraham,” antwoordt de dichter van Jeffa.

Doch den nuchteren piloot schijnt deze verheffende gedachte slechts matig te inspireeren. We schieten met een vaartje naar beneden en boeten het beloofde uitstapje naar de Zaanstreek in door het hardnekkig verzet van den aarts-opposant die nu pathetisch uitroept:

*„O kracht, die niet en zijt te ontvlien
geweld, dat tusschen uwe knien
beklemt de stalen stuurdersspil
daar 't al op draait na uwe wil!”*

Hij stapt naar de piloot, die hem nijdig toebast: „Ik verzoek u die pijp weg te doen.”

„Verzoek me niets, opdat u niets geweigerd word.” citeert Vondel zichzelf.

„Val qm,” wenscht Te Roller beminneijk.

„Ik ben tevreden, dat gij dit een ander wenscht,” zegt de dichter.

Maar de piloot antwoordt niet en daalt; een rookende passagier is te gevaarlijk in de lucht.

Na de landing komt de heer Thomson hem lachend begroeten, maar van weerskanten treedt er een verkoeling in. De hut hangt vol rook.

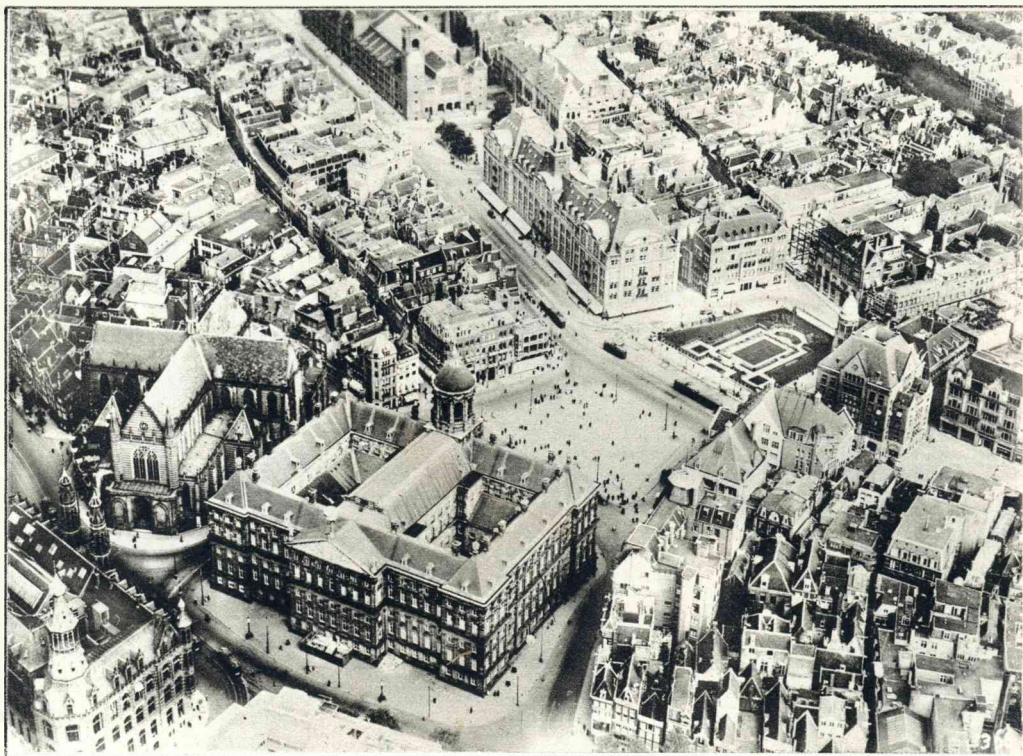
Zwijgen lijkt de eenige oplossing. Als Vondel z'n vliegbewijs heeft opgestoken en z'n naam gezet in het gouden boek, komt er weer 'n rimpel langs z'n neus.

„Gaaf het goed, meneer Thomson?”

„O, ja. Zie eens aan. In 1920 niet één pleziervlieger en verleden jaar 17200.”

„Nooit last er mee?”

AMSTERDAM VANUIT EEN FOKKER. Hoeveel boomen er zijn in het centrum der wereldstad; op den voorgrond de Amstel met de Blauwbrug. (Luchtfoto K.L.M.)

AMSTERDAM VANUIT EEN FOKKER. Het Koninklijk Paleis en de Nieuwe Kerk: op den achtergrond de Beurs. (Luchtfoto K.L.M.)

„Tot voor kort niet,” antwoordt de ander gewiekt. „Toch 'n prachtuitvinding, hè?”

„Zeker. Ik zou de heele wereld willen afvliegen. Over zeeën en Alpen, ziedende stroomen en blinkende gletschers wil ik varen, om de koorts in m'n polsen te bevredigen.”

„O, dat zou best gaan. We vliegen naar Londen, Bazil, Praag, Stockholm en misschien duurt het niet zoo lang meer of we gaan naar Indië. Maar.... dan zou u de pijp thuis moeten laten, meneer Vondel.”

„Nee, dan ga ik maar weer terug,” antwoordde de eeuwige ruziezoeker.

Even later trok de motor onder in de boot ons langs riet en grasoevers. Vondel leefde op. Die vaarten waren hem vertrouwd.

„Hebt u genoten?” vroeg ik, toen we aan de andere zijde van het sleutelgat in de Nieuwe Kerk zijn hoed weer terugvonden.

„'t Was 'n weelde,” zegt Vondel. „Stel je voor, dat ik in 'n dag heen en weer naar Denemarken had gekund. Of.... na acht dagen bij die ongelukkige Joost in Indië....”

Maar toch.... niet rooken.... nee.... dat laat 'n zeventiend-eeuwer zich niet gezeggen. In m'n jeugd had ik al last van de overheid; nu laat ik me niet meer koejenen!

Maar toch, wat 'n uitvinding. Opgenomen worden van de aarde en van de aarde blijven. Weg van de menschen met hun groepjes, hun klikjes, om den afstand tusschen volkeren te verkleinen....

„O,” zei ik, „iederem keer bestijg ik met genoeg de kist.”

„Zorg dat je dat ook kunt zeggen, voor den allerlaatsten keer, jongen.” Hij gaf me 'n hand, haalde alles binnen boord, gaf me 'n knipoogje en sprak

„Eeuwig gaat voor oogenblik!”

Buiten rumoerde de stad.

Hoog er boven dreef tusschen twee wolken 'n Fokker, en beneden liep er een, die den vlieger daarboven benijdde....

